

Unistuste jaoks kogumise tähtsus

Nagu enamik puhkepäevi algas ka see nädalavahetus Ööbikute peres üsna tavaliselt. Isa Siim toimetas köögis, et valmistada oma firmarooga munaputru, mis maitses kogu perele. Ema Agnes aga oli jõudnud juba trennis käia ja puhkas veidi. Margus mängis tema ees põrandal kahe mängutraktoriga. Sahtlis on Margusel veel paarkümmend traktorit. Kui tema käest küsida, mida ta kingiks tahab, siis võivad kõik pereliikmed kinnitada, et vastus on – traktor. Nagu paljud teisedki nelja-aastased on Margusel praegu traktorivaimustus. Eliiset polnud aga kusagil näha. Teda huvitas praegu ainult üks asi: ema kotsakingi jalga ja riideid selga proovida, ilma et keegi peale satuks.

Kutsikas Euro oli nukrad varjupaigamälestused ammu unustanud ning lebas akna all, nautis päikesepaistet ja kuulas ühe kõrvaga raadiost tulevaid hääli. Kaks saatejuhti lobisesid lõbusalt eesmärkidest, õnnest ja unistustest. Üks küsis: „Kallid kuulajad, kas teil on unistusi?“

Tundus, et küsimus jõudis kõigini ja pani isegi Euro kõrvu kikitama. Tema näis unistavat mahlasest praelihast. Samal ajal kui koer unistuse peale keelt limpsas, ilmus teisest toast Eliise, ise üleni üles löödud.

„Mul on küsimus. Ema, isa ja venna, öelge, mis on teie maailma suurim unistus?“

Isa vajus mõttesse ja Margus imiteeris teda, matkides iga isa liigutust. Emal ei kulunud vastuse leidmiseks üldse aega, justkui oleks see varem valmis mõeldud: „Mina unistan vabast ajast, et saaksin edasi õppida. Ja üldse – ma kuulsin, et unistusi tuleb visualiseerida. Noh, see tähendab, et kui unistusest pilt joonistada ja see nähtavasse kohta riputada, siis täitub see palju kiiremini.“

Veel enne, kui ta oli jõudnud lause lõpetadagi, seisis Eliise juba ema kõrval, käes valged

paberid ja pliiatsid.

„Joonistame oma unistustest õige pildi!“

Puhkepäev võttis ootamatu pöörde ja muutus nüüd tunduvalt kirjumaks kui tavaliselt. Mõne aja pärast olid kõik oma joonistused valmis saanud. Küllap oskad ära arvata, mida Margus joonistas. Jah, otse loomulikult maalis ta suure traktori, mille rooli taga istus traktorist, lai naeratus näol. Ema joonistas ennast koos tuttuue diplomiga. Taustal paistsid ilusad Tartu Ülikooli sambad. Eliisel oli keeruline midagi joonistada, sest tal oli nii palju unistusi. Nõnda oligi pildil lai valik ideid, alates riidepoest ja lõpetades lennuoskusega. Samuti kujutas ta unistust saada heaks haldjaks. Ema abiga valis ta ühe unistuse, millest teha tulevikueesmärk. Paberile tekkis tüdruk, kes oli üsna Eliise moodi, huuled punased nagu mooniõis, ja seisis muljetavaldava, kuigi pisut vildaka Eiffeli torni kõrval Pariisis. Pildil hoidis tüdruk käest emal, kes hoidis käest isal, kes hoidis omakorda tagasi Margust, kes üritas kuhugi joosta. Isa joonistus paljastas, et tema unistas suvilast vee ääres. Seal kujutati vana maja, kiikesid, tiiki, õnge ja aasal ringi lippavaid lapsi.

Peagi viidi joonistused lauale ja perekoosoleku juhataja teatas rangelt: „Nüüd peame iga päev oma joonistust vaatama ja ootama, et see täide läheks.“

„Ainult vaatamisest ja ootamisest vist ikka ei piisa,“ arvas ema. „Me peaksime ka välja mõtlema, mida ja kuidas me selleks teeme, et unistus täide viia. Ma olen kuulnud, et kui unistusele panna kindel kuupäev, millal see peab täituma, siis saab unistusest eesmärk ja selle saavutamine muutub kindlamaks.“

„Mul on mõte!“ hüüdis isa. „Ma saaksin jälle veebikoolitusi teha, et lisaraha teenida. Ja luban, et panen iga päev hoiupõrsasse 10 eurot. Suvel, viie aasta pärast, sõidame Ööbikute pere suvilasse.“

Agnes imetles abikaasa sihikindlust. „Tead, sul on nii tore unistus, et ma panen ka Ööbikute pere suvila hoiupõrsasse mõne euro.“

Eliise ütles, et kavatses hakata aknaid pesema ja naabrite koeri jalutama või taarat koguma, et oma unistuste reisi jaoks raha kiiremini kokku saada.

Tal oli isegi teada, mida ta lennukisse selga paneks ja kaasa pakiks. Väike Margus köhatas, et

unistajate tähelepanu püüda. Tal oli peos 7 eurot ja 31 senti, mis olid talle hoiupõrsasse kogunenud. „Mina hakkam traktoristiks ja saan naganii miljonäriks. Võtke mu säästud endale ja ostke, mida tahate.“

Kõik puhkesid naerma, kaasa arvatud Margus. Ema tegi talle kalli ja musu ja ütles: „Sa oled meie ingel. Aitäh, et sa nii tubli poiss oled!“

Kodus valitses ülev meeleolu, justkui oleksid unistused juba teoks saanud. Hiljem naasid kõik oma tavaliste puhkepäeva tegevuste juurde. Margus sõidutas vaibal traktorit, kujutledes, et niidab laia viljapõldu. Ema kattis hommikusöögilauda, et isa pisut jahtunud omletti serveerida, ning näljane Euro keerles tal jalge ümber. Eliise ei jõudnud ära oodata, millal ta saab aknapesuga esimese palga teenida, et kiiremini unistuste reisile minna.

Pühapäevahommik oli aga pisut teistsugune. Paakil ripsmete vahelt silmas ema voodil oma lemmikteed veidikese ingveri ja sidruniga. Kuigi ta tahtnuks veel magada, tekitas temas uudishimu vannitoast kostev lärm. Tass käes, avas ta vannitoauukse ja ahhetas. Isa voltis kuivatist võetud pesu, Margus sorteeris sokke ja Eliise eraldas valget pesu värvilisest.

„Me otsustasime, et teeme nüüdsest peale kõike ja veelgi rohkem, et sina saaksid oma unistusele keskenduda,“ ütles isa naeratades. Lapsed noogutasid kaasa ja isegi Euro nookas peaga, näksates Margust sokist.

Ema näole ilmus lai naeratus ja silmisse rõõmupisarad. „Nüüd usun ma tõesti, et unistused täituvad. Aitäh teile!“